

DR. JOHN VIRAPEN

Bekentenissen van een
ex-topman farmaceutische industrie

BIJWERKINGEN

WAARVAN SOMMIGE
DODELIJK KUNNEN ZIJN

HET WARE GEZICHT VAN DE
FARMACEUTISCHE INDUSTRIE

Bijwerkingen
waarvan sommige dodelijk kunnen zijn

Dr. John Virapen

copyright © 2010 by dr. John Virapen
All rights reserved, including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2010 voor deze uitgave:
Belfra Publishers for Success BV, The Netherlands
www.succesboeken.nl
email: info@succesboeken.nl
Vertaling: G. Hidde
Redactie: Eline Trentelman

Bestelinformatie:
voor grote aantallen af te nemen door bedrijven
bestaat een speciale korting.
Uitgaven van Succesboeken.nl zijn in iedere boekhandel te
verkrijgen, zowel offline als online.
Alle uitgaven kunnen tevens besteld worden op de
website van Succesboeken.nl

ISBN: 9789079872138
NUR: 879
Trefw.: farmacie, farmacotherapie

Deze uitgave is ontwikkeld om u te voorzien van
betrouwbare informatie.
Echter, schrijver en uitgever aanvaarden geen aansprakelijkheid
voor mogelijke onjuistheden in dit boek.

Mijn speciale dank gaat uit

naar mijn gezin voor hun geduld

bij het werken aan dit boek.

Ik draag dit boek op aan de talloze slachtoffers van de

farmaceutische industrie en aan alle kinderen

die hopelijk het lot zal worden bespaard om

een pillenslikkend proefkonijn voor de

farmaceutische reuzen te worden.

Ik hoop met mijn boek hieraan een bijdrage te leveren.

John Virapen

*Met alle respect heb ik de vrijheid genomen u te tutoyeren.
Dit boek is in de mannelijke vorm geschreven. Uiteraard heb ik respect en bewondering voor de vrouwelijke lezer van dit boek.*

Enkele Engelse woorden en uitdrukkingen zijn bewust niet vertaald: ze zijn in het Engels krachtiger dan in het Nederlands.

In dit boek over de farmaceutische industrie zijn medische woorden niet te vermijden.

Speciale dank dan ook aan onze vertaler, die dit boek ook voor de leek leesbaar maakte. In de tekst heeft hij bij de officiële benamingen van ziekten en andere vaktermen de Nederlandse omschrijving erbij gezet. Bovendien is op pagina 255 een verklarende woordenlijst opgenomen.

De uitgever

Inhoud

<i>Mei 2007</i>	1
<i>Voorwoord</i>	7
<i>Hoofdstuk 1</i> Hoe ik werd wat ik ben	19
<i>Hoofdstuk 2</i> Mijn start in de farmaceutische industrie	41
<i>Hoofdstuk 3</i> Introductie bij een mondiale speler	59
<i>Hoofdstuk 4</i> Benoxaprofen – de eerste kaskraker start de wedloop	71
<i>Hoofdstuk 5</i> Vioxx® – herhaalt de geschiedenis zich?	81
<i>Hoofdstuk 6</i> Artsen kopen	87
<i>Hoofdstuk 7</i> Mijn Prozac®-verhaal	93
<i>Hoofdstuk 8</i> Wat is 'depressie'?	123

Hoofdstuk 9	
Protocol 27	133
Hoofdstuk 10	
De grote serotoninezwendel	143
Hoofdstuk 11	
Prozac® voor de rechter	147
Hoofdstuk 12	
25.000 – het aantal van mijn nachtmerrie	151
Hoofdstuk 13	
Prozac® in Duitsland (Fluctin®), hetzelfde patroon als in Zweden	157
Hoofdstuk 14	
Overgeplaatst naar Puerto Rico	163
Hoofdstuk 15	
Insuline – hetzelfde patroon	177
Hoofdstuk 16	
Off-label marketing – groeihormonen	189
Hoofdstuk 17	
Hyperactiviteit of verzonnen ziekten	195
Hoofdstuk 18	
Depressie – een volksziekte? Kinderen op de lijst van meest gezochte personen	213
Hoofdstuk 19	
Zyprexa®	219

Hoofdstuk 20	
Verkeerde informatie in de wachtkamer	225
Hoofdstuk 21	
Wat je kunt doen	231
Hoofdstuk 22	
Mogelijke oplossingen	233
Epiloog	241
Appendix CV Dr. John Virapen	245
Verklaring van farmaceutische begrippen	247
Adressen	254
Verklarende woordenlijst	255
Voetnoten	257

Mei 2007

Het bijzondere aan mijn verhaal is, dat het begin voortdurend verandert. Dit voorwoord is daarom het voorwoord van het voorwoord en ik ben bang dat er met elke nieuwe versie gebeurtenissen zullen zijn die zo nauw aan mijn verleden verwant zijn, dat zij in dit boek genoemd moeten worden.

Jammer genoeg is mijn verleden in de farmaceutische industrie een bijna spookachtig, zichzelf schrijvend verhaal. Het wordt voortdurend bevestigd door het heden, maar het trekt mij ook regelmatig naar het speelveld waarvan ik lang geleden dacht dat ik het voorgoed achter me had gelaten. Niet dus.

Het laatste voorval: op 25 februari 2007 om 01.35 uur, volgens het klokje van *Windows* op de taakbalk, rond ik het voorlaatste hoofdstuk van mijn boek af. Terwijl ik eindelijk eens een keer ontspannen toekijk hoe de computer rustig alle vensters sluit en het zoemen van de ventilator en harde schijf verstomt, beëindig ik de dag met een glas cognac. Terwijl de stilte in mijn oren klinkt, glip ik mijn slaapkamer binnen, waar mijn vrouw en zoontje liggen te slapen.

In de vroege ochtend word ik uit een diepe slaap gehaald door een telefoontje uit Atlanta, VS. Dat akelige tijdsverschil! Aan de andere kant is het niemand minder dan Andy Vickery.

Hij is een van de meest prominente en succesvolle advocaten in processen waarbij het gaat om het effect dat psychotropische medicijnen – medicijnen die de geest/het denken beïnvloeden – op mensen heeft.

Effecten, die men meestal onder de onschuldige noemer ‘bijwerkingen’ rangschikt. In mijn verhaal vallen daar ook zelfmoord, moord en massamoord onder.

Vickery is een slimme jongen, maar hij dacht niet aan het tijdsverschil tussen zijn kantoor in de Verenigde Staten en mijn huis in Zuid-Duitsland. Het is hem vergeven.

In ieder geval is Andy Vickery een van de weinige advocaten die processen van de benadeelde partijen tegen de ongelooflijk machtige machinerie van de farmaceutische reuzen succesvol kan uitvoeren.

Vickery zag mij op het internet. Op *YouTube* heb ik mij als voormalig werknemer van *Eli Lilly & Company* gepresenteerd en de publicatie van mijn boek aangekondigd. Vickery wist direct naar wie hij zat te kijken.

Op 10 maart 2007 vlieg ik naar Atlanta. Andy Vickery heeft mij uitgenodigd om als getuige-deskundige op te treden in de rechtszaal bij een zelfmoord in de VS.

Ik ken het slachtoffer niet persoonlijk en ik ken ook de precieze omstandigheden van zijn dood niet. Hij zou zichzelf doodgeschoten hebben. Ik hoor zijn naam, Porter, voor de eerste keer.

‘Een vreemde getuige’, denk je waarschijnlijk en je hebt gelijk, maar ik ben meer dan alleen maar een getuige.

Vickery heeft aanwijzingen die voor zijn cliënt, de weduwe van Porter, belangrijk kunnen zijn, maar hij heeft geen bewijs. Hier kom ik in beeld. Porter had niet langer dan een week *Prozac*® ingenomen en was zo enorm de weg kwijtgeraakt, dat het hem alleen nog maar zinvol leek om zichzelf dood te schieten.

Porter was een succesvolle zakenman, in het geheel niet iemand die zelfmoord zou plegen, alhoewel hij bij de dokter liep met persoonlijke problemen.

Die had hem terloops *Prozac*® voorgeschreven. Je weet wel – een kleine ‘stemmingsverbeteraar’, meer niet. En na een week was de stemming van Porter zo ‘verbeterd’, dat hij zichzelf doodschoot.

Het is zaterdag 10 Maart. Ik heb een dag om te acclimatiseren. Op 12 maart begint het allemaal.

Twee dagen lang nemen twee advocaten van de farmaceutische reus *Eli Lilly*, mijn vorige werkgever, mij onder handen. Hun doel: mij als persoon in diskrediet brengen om daarmee ook mijn getuigenis ongeloofwaardig te maken en om die in het beste geval van de procesvoering uit te sluiten.

Maar wat ik weet en wat ik onder ede getuig, is explosief materiaal. Zij zijn daar allebei om de bom onschadelijk te maken.

Twee dagen lang bestoken zij mij met gedetailleerde vragen over gebeurtenissen die tien en soms zelfs twintig jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Het lijkt op een bizarre test op school. Mijn geheugen laat mij niet in de steek, maar de procedure vergt wel lef en concentratie.

Steeds weer trekt een van hen zich terug om te telefoneren en gegevens op te vragen om mij in een hoek te drijven. Zij hebben geen succes.

Het maakt niet uit hoe uitgeput je raakt door dit soort ondervragingen, zolang je de waarheid vertelt zul je overwinnen. Een bouwsel van leugens stort zo in elkaar. Ik ken mijn eigen geschiedenis, het maakt niet uit op welke zwakke loopplank ze mij leiden, ik val er niet af.

Twee dagen lang strijden zij met mij en gebruiken elke denkbare truc. Uiteindelijk komt als terloops de sleutelvraag, die eigenlijk geen vraag naar feiten is.

“Waarom doet u dit, meneer Virapen? Waarom houdt u uzelf zo intensief met het verleden bezig? Waarom kunt u het niet laten rusten?”

Vermoeid maar vastberaden gooi ik een foto op tafel. Een foto van mijn zontje. “Daarom, omdat het over de toekomst gaat.”

Een moment lang overheerst de stilte in de koudzakelijke rechtszaal. Er wordt niet gefluisterd. Er wordt niet strategisch overlegd. Geen geritsel van papier. De documenten blijven voor een moment onaangeraakt.

In die twee dagen hebben zij mij nog eenmaal door mijn gehele geschiedenis heen gejaagd als een stier door de straten van Pamplona.

Daarna ben ik een week lang mentaal volledig leeg. Zij hebben me uitgeput – maar niet overwonnen. Zij hebben geen tegenstrijdigheden gevonden, geen leugen of iets dat niet waar is.

Zij behouden het recht om op een later tijdstip een gerechtelijk bevel tegen de toelating van mijn getuigenis te verkrijgen, maar zij maken daar geen gebruik van.

Mijn getuigenis staat. Andy Vickery zal het gebruiken in de rechtszaak van de weduwe Porter tegen *Eli Lilly*. Maar wie weet of dit doorgaat?

Vaak genoeg worden zulke rechtszaken tijdens de fase waarin het riskant wordt voor de farmaceutische gigant gestaakt, omdat het de geheime documenten moet openbaren en omdat insiders van zulke farmaceutische giganten dan aan het woord komen.

In zo'n fase proberen Goliaths advocaten normaal gesproken alles te doen om een afgang te voorkomen en zich terug te trekken in de schemerige achterkamertjes van een hotel om de zaak buiten de rechtbank om te schikken.

Een proces, dat zij niet kunnen winnen leggen zij buitengerechtelijk bij. (En soms zelfs processen, die zij kunnen winnen, maar waarbij onplezierige feiten op tafel moeten komen, worden op deze manier geregeld.)

Bijna niemand van de eisers kan de sommen geld, die hen door de farmaceutische giganten worden geboden, weerstaan. Het concern hoeft geen zwakheid te tonen en kan zijn schone imago van een farmaceutische industrie die onderzoek in de naam van de mensheid doet, behouden.

“Deze rechtszaak kan uw man niet terugbrengen, hoe die ook afloopt. Neem tenminste deze cheque aan als troost en, wie weet, misschien kunt u op een dag opnieuw beginnen. Het leven gaat door.”

Zo of op een soortgelijke manier praten ze. Als zij daarin slagen, zal de moeite om mijn getuigenis te kunnen gebruiken voor niets zijn geweest.

Het afschrift en de video van mijn getuigenis zal dan gesloten en verzegeld worden. En wederom zal het publiek niets te weten komen van

wat er werkelijk is gebeurd, hoe de ‘stemmingsverbeteraar’ *Prozac*® een mens in een moordmachine veranderde. Helemaal niets?

Jij hebt nu de informatie in handen die in de in maart 2007 in Atlanta afgegeven verklaring staat. En nog veel meer.

Als mijn onder ede afgelegde getuigenis op de lange baan wordt geschoven en de waarheid over *Prozac*® en Porter aan de kant wordt gezet – dan zou dat voor dit geval betreurenswaard zijn. Mijn getuigenis is echter voor vele andere zaken net zo steekhoudend.

Zoals je je zult herinneren, was ik niet bekend met deze specifieke zaak, maar ben ik als expert in psychotropische medicijnen en omkerij uitgenodigd om naar Atlanta te komen. Wat ik daar vertelde, is van veel groter belang dan alleen de zaak Porter.

In de zaak van de moorddadige maniak Cho Seung Hui aan een universiteit in Virginia was bekend geworden dat hij in psychiatrische behandeling is geweest – en ik kan mij voorstellen wat dat zou kunnen betekenen.

Ook in dit geval werd er gespeculeerd dat psychotropische medicijnen een mens in een moordmachine kunnen veranderen.

Om die speculaties te beëindigen moeten, in plaats van buitengerechtelijke overeenkomsten en voorlopige regelingen, feiten op tafel gelegd worden en daarmee de waarheid.

Mijn vliegreis naar Atlanta en andere actuele zaken tonen aan hoe belangrijk mijn verhaal tegenwoordig is.

John Virapen, mei 2007

Voorwoord

Nacht na nacht verzamelen mistige figuren zich bij mijn bed. Zij verschijnen meestal tijdens de vroege ochtenduren. Zij slaan met hun hoofd tegen de muren en snijden in hun armen en kelen met scheermesjes.

Ik word badend in het zweet wakker. Ik heb indirect bijgedragen aan de dood van deze mensen, wiens schaduwen mij achtervervolgen.

Ik heb persoonlijk niemand gedood, maar ik voel mij indirect verantwoordelijk voor hun dood. Ik was een willig werktuig van de farmaceutische industrie.

“Werkelijk?”, zul je waarschijnlijk vragen. Ja ik was een werktuig, zoals een hamer dat voor een timmerman is. En je zult smalend lachen. Je hebt gelijk. Ik was zelfs meer dan dat.

In tegenstelling tot de hamer heb ik een eigen wil. Maar wees eens eerlijk, hoe vrij is iemand bij het nemen van zijn eigen beslissingen?

De beïnvloeding van de wil door de farmaceutische industrie speelt een belangrijke rol in mijn verhaal. En is er een gevaarlijker werktuig dan een mens van wie de wil is beïnvloed? Het is net of je ziel aan de duivel verkoopt.

Tegenwoordig speel ik dit spel niet meer. Als persoon was ik niet zo belangrijk, ik was alleen een pion in het spel. Het was belangrijk dat ik voor hen naar behoren functioneerde. En het spel gaat verder. Anderen functioneren nu, zoals ik toen.

**De waarheid,
de hele waarheid
en niets anders
dan de waarheid,
zo waarlijk helpe
mij God almachtig.**

Als patiënt ben je altijd een pion in het spel. Je bent de belangrijkste pion. Het spel is voor jou en jouw kinderen op maat gemaakt.

Nu zul je zeker zeggen dat de farmaceutische industrie goede dingen voor de mensheid doet, zij doen bijvoorbeeld onderzoek naar de ontwikkeling van nieuwe medicijnen om mensen te helpen.

Dat is wat ze hardop beweren. Zij maken plaatjes met lachende kinderen en dansende, oudere mensen op een mooie zonnige dag. Maar dat plaatje klopt niet. Jammer genoeg is het groezelig en dat is nog zachtjes uitgedrukt.

- Wist je dat grote farmaceutische bedrijven ± € 35.000 per jaar per praktiserend arts besteden om de arts ertoe te bewegen hun producten voor te schrijven?¹
- Wist je dat zogenaamde opiniemakers – zoals erkende wetenschappers en artsen – met dure reizen, geschenken en simpelweg met geld omgekocht worden, om positief over medicijnen te rapporteren wanneer hun ernstige en zelfs dodelijke bijwerkingen openbaar worden, om zo de terechte bedenkingen van artsen en patiënten te verdrijven?
- Wist je dat er voor veel nieuw toegelaten medicijnen alleen kortetermijnonderzoek is gedaan en dat niemand de effecten kent op patiënten die de medicijnen over langere periode of zelfs de rest van hun leven gebruiken?
- Wist je dat onderzoeksrapporten en statistieken, die voor het toelaten van medicijnen door de regelgevende instanties nodig zijn, net zolang bewerkt worden totdat de door de medicijnen veroorzaakte sterfgevallen er niet meer in voorkomen?
- Wist je dat meer dan 75% van de vooraanstaande wetenschappers in medicijnen betaald wordt door de farmaceutische industrie?
- Wist je dat er medicijnen in de handel zijn, waarbij omkoperij een rol speelde bij het toelatingsproces?
- Wist je dat de farmaceutische industrie ziekten verzint en ze met doelgerichte marketingcampagnes promoot om de afzetmarkt voor hun producten te vergroten?

- Wist je dat de farmaceutische industrie in toenemende mate kinderen in hun vizier heeft?

Nee, veel van het bovenstaande kun je niet weten, want de farmaceutische industrie heeft er groot belang bij om dit geheim te houden. Als hier iets van in de openbaarheid komt, dan is dat alleen wanneer het niet vermeden kan worden – zoals in het geval van de Duitse farmaceutische producent *TeGenero*. Dit was in 2006 in Londen. Herinner je je dat?

Herinner je je nog de kop 'Drug trial creates *Elephant man*' op CNN News² – in Nederland op de site van Elsevier, elsevier.nl, 'Zes Britten ernstig ziek na testen medicijn'.

Het hoofd van een van de menselijke proefkonijnen zwol binnen twee uur na het innemen van de nieuwe wonderpil op tot drie keer zijn grootte en toonde gelijkenis met de 'Elephant man'.

Iets was er verkeerd gegaan bij *TeGenero*. Niet het zwellen van het hoofd. Dat verontrust de farmaceutische industrie niet. Het feit dat het openbaar werd, dat was het echte probleem.

Amateurs, had ik hen in mijn actieve tijd genoemd. *TeGenero* had geen keus. Het bedrijf vroeg surseance van betaling aan en verdween. Dat gebeurt niet bij een mondiale speler.

Zulke zaken zijn echter altijd uitzonderingen. Vaak wordt er beweerd dat de testpersonen toch al ernstig ziek waren. Zij krijgen de schuld van het falen van hun nieren of van hun eigen dood.

Steeds wordt benadrukt hoe bruikbaar medicijnen zijn voor vele andere mensen. *Mijn boek onthult hoe verkeerd deze beide zelfbeschermende beweringen zijn.*

Ik was een mondiale speler

Ik spreek niet als een buitenstaander en niet als onderzoeksjournalist. Ik wijs niet met een moralistische schone, steriele vinger naar de slechte mensen daarboven. Ik weet waar ik over praat, want ik was er actief bij betrokken. Ik was een van hen. Ik werkte sinds 1968 voor de

farmaceutische industrie. Ik begon als verkoper die artsen langsging. Ik werkte mijzelf omhoog.

Elke stap op de carrièreladder is gezet in de onwetendheid waarin de respectievelijke bazen hun werknemers laten. Aangezien ik bleef klimmen, ontdekte ik steeds meer. Ik werd zelf een overtreder.

Ik werkte voor verschillende bedrijven. Ik verliet het ene bedrijf en ging naar de volgende in een hogere positie. Waardoor ik steil omhoog klom.

Ik leerde enkele multinationals van binnen kennen. Ik werd algemeen directeur bij *Eli Lilly & Company* in Zweden en werkte later voor mondiale spelers als *Novo Nordisk* en *Lundbeck* uit Denemarken.

Wat het soort producten betreft, ging het soms om wonderpillen tegen artritis – gewrichtsontsteking – soms om de menselijke insulinezwendel, ook om verjongingskuren (groeihormonen) en uiteindelijk om die nieuwe psychotropische pillenfamilie van selectieve serotonine-heropnameremmers (SSRI, een bepaald soort antidepressiva – vert.), die men abusievelijk ook stemmingsverbeteraars noemt.

Deze medicijnen zijn allesbehalve dat. Zij drijven mensen tot zelfmoord of tot het doden van anderen.

Deze gevaarlijke substanties zijn geen medicijnen die alleen zeldzame ziekten behandelen. In tegendeel, slechts een enkel medicijn uit deze familie genereert al miljarden dollars omzet. Per jaar. Elk jaar.

Marketing en omkoperij

Ik ontwikkelde en implementeerde marketingcampagnes voor deze gevaarlijke en veel gebruikte producten.

De marketing bestond uit het hele scala: van dure cadeaus voor artsen, reizen voor opiniemakers, geld voor betaalde artikelen in wetenschappelijke tijdschriften, de voorbereiding en de realisatie van wetenschappelijke conferenties, tot zelfs bordeelbezoeken voor veeleisende managers.

Tenslotte werd het omkopen van autoriteiten een deel van mijn droe-

vig repertoire. Eén geval in het bijzonder is het vlaggenschip van mijn carrière, met alle gevolgen van dien.

Het was het omkopen van een onafhankelijke deskundige, die werkzaam was bij een regelgevende instantie van een land, om de toelating van een medicijn te krijgen.

Het feit dat ik daar gewillig aan deelnam is wat mij het meest kwelt. Met zweet doorweekte pyjama's – dat is de motor voor zelfbesef. Ik had een misdadige handeling uitgevoerd.

Ik werd gedwongen om omkoperij te gebruiken om de toelating van medicijnen te beïnvloeden, hoewel ik wist dat het medicijn mensen zou schaden.

Ik ben nu gepensioneerd en ik woon in het zuiden van Duitsland. Ik ben getrouwd en heb een zoontje van 5 jaar, dat voor mij het belangrijkste is in de wereld.

De farmaceutische industrie zoekt constant naar nieuwe winstgevende markten – nu zijn dat de kinderen. En ik ben bang. Ik ben niet bang voor mijn vroegere werkgevers. Hoewel ik weet dat anderen, die het wangedrag naar buiten brachten, met hun leven hebben gespeeld.

De lobby van de farmaceutische industrie is uiterst machtig. Zij lobbyt constant bij politici en de gerechtelijke macht en chanteert zelfs overheden door te dreigen investeringen terug te trekken of fabrieken te sluiten, waardoor ze dus werkloosheid in een land creëren.

Voordat je het weet krabbelt de overheid terug en speelt dan het spel zoals de farmaceutische industrie het bepaalt. De invloed van de farmaceutische industrie is vaak onzichtbaar.

Een jaar geleden had ik een telefoongesprek met de redacteur van een beroemde Duitse wetenschappelijke uitgeverij. Deze redacteur was zeer geïnteresseerd in mijn verhaal en dus geïnteresseerd in dit boek.

“De deksel moet van de beerput,” zei hij vurig, “het publiek moet eindelijk worden geïnformeerd over wat er gebeurt.” Hij was er helemaal voor. Ik zei: “Goed, publiceer dan het boek.”

Hij lachte hartelijk en zei dat het voor hen onmogelijk was, omdat uit-

geverijen gewoonlijk gedijen op de advertenties van de farmaceutische industrie. Deze uitgeverij publiceert medische naslagwerken. Maar hij vroeg dringend om een exemplaar van dit boek naar zijn privé-adres te sturen, als het ooit werd gepubliceerd. Hij wilde het plezier niet missen om het als een van de eersten te lezen.

Een man, Alfredo Pequito³, werd met een mes aangevallen voor het openbaar maken van onplezierige waarheden over de farmaceutische industrie. Hij had zeventig hechtingen nodig.

Dat gebeurde niet in een derdewereldland of in Los Angeles en niet in de tweede helft van de negentiende eeuw in het Wilde Westen. Nee, het gebeurde onder ons, in het midden van de beschaving.

Dit gebeurde ondanks enorme persoonlijke bescherming. De man had in Portugal gewerkt als artsbezoeker voor het Duitse farmaceutische bedrijf *Bayer*, hij stond dus op de carrièreladder waar ik ongeveer dertig jaar geleden was begonnen. Hij was één van die jongens die altijd bij de artsen verscheen met gratis monsters, snoepjes en mischien zelfs met meer.

Mijn verleden en de toekomst van mijn zoon

Zulke zaken maken mij niet bang. Nee, ik ben bang dat mijn zoon ook zal veranderen in het soort persoon waar de farmaceutische industrie het meest van houdt, namelijk een gewillige pillenslikker.

Iemand die medicijnen neemt voor verzonnen ziekten en ziekten die je worden aangepreft. Met dodelijke bijwerkingen bij de prijs inbegrepen. De farmaceutische industrie verandert het denken van de komende generatie.

Eigenlijk is het al begonnen. Heb je van ADHD gehoord? Nee? Het staat in de volksmond bekend als 'Alle Dagen Heel Druk' oftewel hyperactiviteit bij kinderen.

Kinderen die niet stil kunnen zitten, die onderbreken wanneer anderen spreken, die lessen verstoren – kinderen die zich gedragen als alle-daagse, onaangepaste kinderen.

Volgens de farmaceutische industrie lijden deze kinderen aan een ziekte genaamd ADHD – *Attention Deficit Hyperactivity Disorder* (een aandachtstekort/hyperactiviteitsstoornis). Natuurlijk zijn hier medicijnen voor. Anders was er niet zo'n enorme en agressieve reclame voor deze producten.

Ritalin[®] is één van de meest bekende producten. *Strattera*[®], een nieuwere, komt uit het bedrijf waar ik vele jaren voor heb gewerkt, *Eli Lilly & Company*.

Tot nu toe weet niemand van de ontwikkelingsstoornissen en de schade op lange termijn die *Strattera*[®] veroorzaakt. Niettemin wordt het duizenden keren per dag voorgeschreven aan zogenaamd overactieve kinderen. De farmaceutische industrie zorgt daarvoor.

Ik was daarbij betrokken, niet bij *Strattera*[®], maar bij *Prozac*[®] (Fluoxetine), een voorganger van *Strattera*[®].

Vanaf dit jaar kan *Prozac*[®] ook voorgeschreven worden aan kinderen in Duitsland, waar ik woon – de handelsnaam voor *Prozac*[®] in Duitsland is *Fluctin*[®].

Dat is wat in marketingjargon *line-extension* wordt genoemd: als een marktsegment zijn hoogste punt heeft bereikt, begin je naar een nieuw marktsegment te zoeken.

Kinderen zijn een nieuw marktsegment. Nu is het hun beurt om *Prozac*[®] te slikken – een medicijn dat je agressief en levensmoe kan maken.

Dergelijke rommel zou niet toegelaten moeten worden, maar dat is helaas wel gebeurd. En ik weet hoe dat geregeld moet worden.

Begrijp mij niet verkeerd: er is niets mis met het zo groot mogelijk maken van een omzet en ik zal de laatste zijn die alleen het kapitalisme verantwoordelijk houdt voor de smerige zaken inzake de gezondheid die ik in dit boek beschrijf.

Wees winstgeoriënteerd als je auto's verkoopt of schroeven of yoghurt voor mijn part. Hier hebben we echter te maken met het lichamelijke en geestelijke welzijn van mensen, wiens vernietiging door de farmaceutische industrie bewust wordt geaccepteerd om geld en nog meer geld te verdienen. Verborg en onopgemerkte dood.

Een auto waarvan de remmen niet werken of waarvan de voorruit er bij een snelheid van 60 km/uur uit valt of waar de uitlaatgassen weer in de auto geleid worden, komt niet op de markt.

Medicijnen met dezelfde gevaarlijke bijwerkingen wel. Hoe is dat mogelijk? Waarom zijn consumenten beter beschermd tegen kapotte auto's dan tegen wat er gebeurt met hun lichaam, met hun gezondheid, met hun leven?

Natuurlijk is niet de gehele farmaceutische industrie slecht. Ik kan niet over allemaal oordelen, omdat ik ze niet allemaal ken. Maar het onderzoek naar een ethisch zuiver bedrijf kan vergeleken worden met het zoeken naar een speld in een hooiberg.

Apothekers zijn anders begonnen. Zij waren de leveranciers van medicijnen. Destijds was het zoeken naar genezing van een ziekte het motief van hun onderzoek, vandaag de dag is omzet de drijvende kracht.

Welk actief bestanddeel levert het meeste geld op? Dat is de vraag. In het bijzonder sinds zogenaamd nieuwe actieve bestanddelen voor hogere prijzen verkocht mogen worden. Of deze medicijnen werken of dat hun schade groter is dan hun winst – wie kan dat wat schelen?

Het is allemaal gewoon een kwestie van geld

Het is allemaal gewoon een kwestie van geld – dat is de belangrijkste boodschap van mijn boek.

Je bereikt wat je wilt, je werkt je kapot en je zeilt om elke wettelijke grens heen, als je maar de juiste prijs kent – en bereid bent om te betalen.

Het hoeft niet eens een astronomisch bedrag te zijn. Zoals mijn voorbeeld met *Prozac*[®] zal laten zien, en ook in andere gevallen, waren de bedragen inderdaad hoog of de spullen waardevol – maar niet overdreven.

Voor omkoperij heb je veel intuïtie nodig. Het mag er niet te dik op liggen. Een goede babbel is even belangrijk als de prijs zelf.

Overheden zullen jou of mijn zoontje niet kunnen redden van de criminele structuren binnen de farmaceutische industrie. Autoriteiten zijn omkoopbaar, experts zijn omkoopbaar en artsen ook.

Iedereen is in een bepaalde mate corrupt. Elke vader, elke moeder weet dat. Moeders en vaders beïnvloeden hun kinderen door te beloven dat ze later op mogen blijven om TV te kijken – als zij hun bordje leeg eten.

Omgekeerd zal een kind ophouden met zeuren zodra het krijgt wat het wil. Dat is gewoon een deel van het normale, dagelijkse leven.

De activiteiten waar ik naar verwijs zijn strategisch gepland en deel van de officiële procedure, net zoals zij deel zijn van het ondernemersplan van een farmaceutisch bedrijf. Het is geen toeval.

En vandaag de dag gaat het verder dan ooit. In het bijzonder met psychotropische pillen. Vele nieuwe producten zijn ontwikkeld sinds ik betrokken was bij de toelating van de eerste kaskraker ooit.

Op 7 februari 2004 hing een negentienjarige studente zichzelf op met een sjaal tijdens een klinische studie in het laboratorium van het farmaceutische bedrijf *Eli Lilly*⁴.

Zelfmoord onder klinische condities. Dat is krankzinnig. Dit was er maar een van een hele serie zelfmoorden en een van de weinige waar het publiek achter is gekomen.

De jonge vrouw was aan het begin van het onderzoek volkomen gezond. Het geld dat zij zou ontvangen voor deelname aan het onderzoek zou haar helpen om haar studie te betalen.

Voor de zekerheid werden mensen met enige tekenen van depressie uitgesloten van de onderzoeken. Terwijl verondersteld werd dat het te testen medicijn goedgekeurd zou worden voor mensen met depressie. Zoals altijd werden de gevallen van zelfmoord zo lang mogelijk geheim gehouden.

Als een religieuze sekte jonge, gezonde mensen gek zou maken met behulp van chemische pillen en/of hersenspoelmethode in de mate waarin zelfmoord de enige logische oplossing zou zijn, dan worden deze sekten terecht onmiddellijk verboden.

Maar de onderzoekslaboratoria van de farmaceutische industrie

worden niet verboden. Ook niet de nog grotere laboratoria, waar miljoenen patiënten onwetend zulke slecht geteste en levensbedreigende medicijnen met welsprekende namen krijgen.

Jij maakt deel uit van dit laboratorium. Je betaalt er voor, soms met je leven. Heeft iemand je dat ooit verteld?

Nuttige bezorgdheid

Er is alle reden tot bezorgdheid. Laat die bezorgdheid niet een onbestemd gevoel binnenin je blijven, word actief. Dat is mijn wens. Daarbij kan iedereen in de farmaceutische industrie een rol spelen.

Mensen zoals ik, die genoeg hebben van de leugens van hun bazen en van hun eigen leugens en aan wie het geweten knaagt.

Na het lezen van dit boek zul je mij waarschijnlijk niet zo heel erg aardig meer vinden. Veroordeel en vervloek me. Je kunt niet harder voor mij zijn dan ik voor mijzelf ben.

Maar je zult je meer bewust zijn bij het volgende bezoek aan je huisarts als je ziet hoe hij medicijnen voorschrijft.

Je zult je bewust zijn van het laatste wetenschappelijke nieuws, van de onderzoeksrapporten en de wetenschappelijke symposia, van de medische tijdschriften en de aanbevelingen van de overheid.

Ook zul je in staat zijn om de veiligheid van de toelatingsprocedures voor medicijnen in een compleet ander licht te zien.

De opbouw van dit boek

Het eerste deel van dit boek gaat over de opwaartse klim van een kind uit een uithoek van de derde wereld naar het mondiale platform van de farmaceutische industrie.

Het tweede deel gaat over de verandering van de farmaceutische industrie naar een corrupte droomfabriek in het begin van de jaren tachtig – en over mijn betrokkenheid daarin.

Ik zal de verdere ontwikkeling van de onethische verkoopstrategieën van de farmaceutische industrie beschrijven tot aan vandaag de dag.

In het derde deel zul je suggesties vinden over de verbetering van patiëntenbescherming, een verklarende woordenlijst met de meest belangrijke termen, alsook adressen voor verdere informatie.

Er is niets ergers voor de farmaceutische industrie dan blootgesteld te worden aan negatieve publiciteit, zoals patiënten die zichzelf open-snijden in klinische onderzoeken of proefpersonen wiens hoofd tot de grootte van een ballon opzwelt.

Zij hebben allemaal effect op het heilige der heiligen van de farmaceutische industrie, namelijk de omzet. Het publiek, *jij*, heeft de macht om dingen te veranderen. Help deze waanzin te stoppen. Je hebt de macht om dit te doen.

Hoofdstuk

1 Hoe ik werd wat ik ben

Een aantal maanden geleden werd ik 64 jaar. Als je een foto van mij zou zien, zou je niet geloven dat ik Zweeds ben, maar het staat geschreven onder het kopje 'Nationaliteit' in mijn paspoort. Ik spreek vloeiend Zweeds, alhoewel het mijn moedertaal niet is.

Ik ben geboren in Brits Guyana, tegenwoordig Guyana genoemd, een land dat in vele opzichten het absoluut tegenovergestelde is van Zweden – en ook van Duitsland waar ik tegenwoordig met mijn Duitse vrouw (derde huwelijk) woon.

Ik ben de vader van een vijfjarige zoon. Hij is de trots van mijn oude dag. Tegelijkertijd ben ik erg bezorgd over hem, wanneer ik aan zijn toekomst denk en aan de gevaren die op de loer liggen – gevaren waar ik zelf bij betrokken was.

Niemand is van nature gewetenloos, ik ook niet. Het is onvergeeflijk dat ik mijzelf jarenlang heb laten verleiden tot de smerige zaken van de farmaceutische industrie, zonder 'Nee' te zeggen of zelfs maar te protesteren, en inderdaad, zonder zelfs maar boos te worden.

Maar misschien is het allemaal niet zo onverklaarbaar: mijn kindertijd verliep volgens hetzelfde patroon, het patroon van macht en het misbruik ervan.

De herinneringen uit mijn kindertijd en jeugd zijn niet bedoeld om

**We kunnen niets
veranderen
totdat we het
accepteren.**

– Carl Jung